

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡῶς αἰτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Σηβρίου 1897 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1898· καὶ δεῖλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἔγγραψιν συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐξαεταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἡ κατὰ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς πεφλημένης αὐτοῦ θυγατρὸς πριγκηπίσσης Μαρίας ἀπόπειρα συνεκίνησε σύμπαντα τὸν ἑλληνισμόν καὶ ἐξήγειρεν αὐτὸν εἰς ἀγανάκτησιν κατὰ τῶν ἀπαισίων δολοφόνων. Δύο ἀπόκληρα τῆς κοινωνίας μέλη, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι, ὡς ἔβλεπον, σῶζον τὴν πατρίδα ἐνήδρευσαν ἵνα φωνέωσι τὸν ἀνώτατον τοῦ Κράτους ἄρχοντα· πότε; ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πατρίς καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς δλόκληρος εἰς τὴν Βασιλείαν μόνον, ὡς ἀγκυραν σωτηρίας, ἀτενίζει, ἵνα ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ δεινὰ ἄτινα ἐνέσκηψαν εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν. Εὐτυχῶς, ἡ Θεὶα πρόνοια ἀπεμάχρυνεν ἀπὸ τὸ ἔθνος τὴν συμφορὰν ἣτις ἤθελε προκύψει διὰ τοῦ φόνου τοῦ Βασιλέως. Τὸ δὲ ἔθνος σύττωμον, συναισθανθὲν τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, προσήλθε παρὰ τὸν θρόνον τοῦ Βασιλέως καὶ ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν δυναστείαν τοῦ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Ἀρκοῦν αἱ τόσαι ἄλλαι συμφοραὶ καὶ αἱ πληγαί. Δὲν ἐπιτρέπεται δ' εἰς οὐδένα εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις νὰ ἐξηγῇ ἄλλην γνώμην ἢ ἐκείνην ἣν ἐπιβάλλουν αἱ περιστάσεις καὶ τὸ συμφέρον τοῦ ἔθνους. Πάντες δὲ κατανοοῦμεν τὴν σοβαρότητα τῶν περιστάσεων καὶ διὰ τοῦτο μετ' ἀποστρεφῆς ἀτενίζομεν πρὸς τοὺς δολοφόνους, οἵτινες ἐμὲλλον, εἰς οὕτω χρισίμους στιγμὰς νὰ βυθίσωσιν εἰς πένθος ὁλόκληρον τὸ ἔθνος.

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὅπως ἔγινε. — Τὸ θάρρος τοῦ Βασιλέως. — Ἡ δειλία τῶν δολοφόνων. — Πῶς συνετέλεσαν. — Τί εἶπεν ὁ Καρδίσιος. — Τὰ αἶτια. — Ποῶν θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δολοφονίας. — Τί εἶπεν ὁ Βασιλεὺς. — Ἐθνικὴ συμφορὰ.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας ἐξῆλθε τὴν 3 1/2, ὡς συνήθως, εἰς περίπατον ἐπὶ ἀνοικτῆς ἀμάξης πρὸς τὸ Π. Φάληρον. Ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς ἐβάδιζε μετὰ τῆς πριγκηπίσσης πεζῇ μετὰ Πρινοπούλου, περὶ τὴν 5 μ. μ. δὲ ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἀμαξάν ἀνήρχετο διὰ τῆς συνήθους ὁδοῦ εἰς τὴν πρωτεύουσάν. Εἶχον διέλθει τὸ ἡμισυ τῆς ὁδοῦ καὶ ἡ βασιλικὴ ἀμαξά ἐπλησίαζεν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν ἄλλοτε τὰ λουτρά Δαμασκηνοῦ ὅταν ἐπὶ τοῦ μικροῦ λοφίσκου ἐφάνη ἀγνωστός τις, ὅστις ἔκαμε συνθηματικὴν κίνησιν, ἀμέσως δὲ ἐνεφανίσθησαν ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ ἐκ τῶν ἄγρων δύο νέοι, φέροντες βραχύκανα ὅπλα Γκρᾶ. Ὁ εἰς ἐξ' αὐτῶν γονατίσας ἐφώναζε πρὸς τὴν ἀμαξάν :

— Στάσου Μεγαλειότατε.

Ἀμέσως δὲ ἤρχισε πυροβολῶν μετὰ τοῦ συν-

τρόπου τοῦ ἀπὸ ἀποστάσεως 20—25 μέτρων. Ἐπυροβόλησαν ἐξάκις κατὰ τῆς Α. Μ. ἀλλ' εὐτυχῶς, χάριτι Θεοῦ, ἡ τρίτη σφαῖρα ἐπλήρωσε τὸν ἐπὶ τῆς ἀμάξης κυνηγὸν τοῦ Βασιλέως Περ. Νέρην ἐλαφρῶς εἰς τὸν πόδα, ἑτέρα δὲ ἐπλήρωσε ἐλαφρῶς ἓνα τῶν ἵππων. Ὁ Βασιλεὺς ἐγερούεις αὐθωρᾷ ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἐκάλυψε διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ τὴν πριγκίπισσαν, σείων δὲ τὴν ράβδον τοῦ ἡπείλει δι' αὐτῆς τοὺς κακούργους, οἵτινες μετὰ τοῦτο διαφυγούσης τῆς ἀμάξης ἀπέριψαν τὰ ὅπλα καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Ποῦ διηυθύνθησαν ἀγνωστον. Κατὰ τοὺς μὲν ἐτράπησαν πρὸς τὰ σφαγεῖα καὶ εἰσελθόντες ἐκρίθησαν εἰς τὴν πόλιν· κατὰ τοὺς δὲ ἐλαβὼν τὴν πρὸς τὸ Μπραχάμη ἄγρουν. Ἡ βασιλικὴ ἀμαξά εἰσῆλθε τὴν 6 μ. μ. εἰς τὰ Ἀνάκτορα· ὅλοι δὲ ἐνόμιζον ὅτι οὐδὲν ἐπείσοδιον εἶχε ταραξεί τὸν Ἡγεμονικὸν περίπατον.

Ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον τοῦ, ἐκάλυψε δὲ ἐσπευσμένως τὸν ὑπασπιστὴν τοῦ κ. Ι. Παπαδιαμντόπουλον εἰς ὃν ἐκπληκτον ἀφηγήθη τὰ λαβόντα χῶραν. Ὁ κ. ὑπασπιστὴς ἀνήγγειλε τὸ γεγονός εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως ἀστυνομία δὲ καὶ μοιραρχία ἐτέθησαν ἀμέσως εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν κακούργων.

Ὁ βασιλεὺς ἀφηγήθη τὴν κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀπόπειραν διὰ τῶν ἐξῆς :

— Ἡρχόμεθα ἀπὸ τὸ Φάληρον, ὅταν πλησίον εἰς τὴν λιθίνην γέφυραν διεκρίναμεν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι πέντε βημάτων, δύο ἐνόπλους ἀνθρώπους. Αἰφνιδίως ἤκουσα ἓνα πυροβολισμόν. Ἡρώτησα τὸν ἀμαξηλάτην :

— Τί εἶνε ; Κυνηγοὶ ἢ στὸ σημάδι κτυποῦν ;
Πρὶν ὅμως μοῦ δώσῃ ἀπάντησιν, ὁ καθήμενος πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου κυνηγὸς ἐστράφη καὶ μοῦ εἶπε :

— Μεγαλειότατε, μ' ἐπλήρωσαν !

Διέταξα τότε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ μαστίσῃ τοὺς ἵππους, ἐγὼ δ' ἠγέρθην καὶ ἐστάθην ὀρθος διὰ νὰ προφυλάττω τὴν πριγκίπισσαν. Συγχρόνως στρεφείς πρὸς τοὺς ἀγνώστους, ἐκίνησα τὸ μπαστοῦνι μου. Τότε εἶδα τὸ ὄπλον νὰ τρέμῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐνός, διότι ἴσως τὸ κίνημά μου τὸν ἐφόβισεν. Ἐξ βολαὶ ἐρρίφησαν κατὰ τῆς ἀμάξης, ἐνῶ ἐφύγεν' οἱ ἀγνώστοι ἦσαν νέοι 18—20 ἐτῶν. Ὁ ἐνὺς δὲν ἔφερε σουρτουκόν, ὁ ἄλλος ἔφερε στακτερόν κοστούμι.

Ὁ Βασιλεὺς προσέθηκε μελαγχολικῶς, ἀλλὰ λίαν γαλήνιος :

— Ἐκαυχώμην, διότι ἡ Ἑλλάς ἦτο τόσον ἀσφαλής. Ἀλλὰ τὰ ζιζάνια δὲν ἀφήνουν. Ἡ δηλητηρίασις τοῦ λαοῦ ὑπὸ μιᾶς μερίδος τοῦ τύπου ἰδοὺ εἰς ποῖα ἔφερν ἀποτελέσματα. Ἀς ἐλπίζωμεν, προσέθηκεν ἡ Α. Μ., ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον, ὅπερ ἐκθέτει τὴν Ἑλλάδα.

Ἐτελείωσεν ἡ Α. Μ. ἐκφράσας τὴν ἀπορίαν καὶ τὴν θλίψιν τοῦ, ὅτι εὐρέθησαν ἄνθρωποι, οὓς δὲν πιστεύει, Ἑλλήνας, νὰ ἀποπειραθῶσι τὸν φόνον οὐχὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, μετὰ 30ετῇ ἀνέφελον δυναστείαν, ἀλλὰ τὸν φόνον πατρὸς συνοδεύοντος τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐν τῇ περιπάτῳ. « Ἐὰν ἤθελον νὰ φονεύσωσιν ἐμέ, κατέληξεν ὁ Βασιλεὺς, ἠδύναντο νὰ τὸ πράξωσιν εὐκόλως. Μόνος ἐξέρχομαι εἰς περίπατον, οὐδένα ἔχω ἀκόλουθον. Οἱ πλέον ἀνάνδρσι δολοφόνοι σέβονται τὸ θῆμα ὅταν συνοδεύῃ μίαν γυναῖκα, πολὺ δὲ μᾶλλον τὸν συνοδὸν τοῦ

τέκνου τοῦ, ἀφοῦ δὲν ἐσεβάσθησαν μίαν κόρην. »

Τὴν Κυριακὴν εἶχε τελεγραφεθῇ πανταχοῦ τὸ γεγονός. Τὴν δὲ 10ην π. μ. ὦραν ἐτελέσθη ἐν τῷ ναῷ τῆς μητροπόλεως ἐπίσημος δοξολογία καθ' ἣν παρευρέθη ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια, αἱ ἀρχαὶ καὶ τὸ διπλωματικὸν σῶμα. Ἀπειρον πλῆθος λαοῦ ἀνευφήμησε τὸν Βασιλέα εἰσερχόμενον καὶ ἐξερχόμενον τοῦ λαοῦ. Εἰς δὲ τὰ ἀνάκτορα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν προσήρχοντο καὶ ἐνεγράφοντο εἰς τὸ βιβλίον τῶν συγχαρητηρίων πολῖται πάσης τάξεως. Ἐκ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ πικνὰ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα κατέφθονον εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Αἱ ἀρχαί, μεθ' ὅλην τὴν ἀσκηθεῖσαν δραστηριότητα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψωσιν τοὺς δολοφόνους. Ὅποτε τὴν Δευτέραν ὁ κύριος αὐτοῦργος Χρ. Καρδίσιος ὑπάλληλος ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ στενοχωρηθεὶς καὶ ὢν βέβαιος ὅτι θὰ συλληφθῇ προσήλθε καὶ παρεδόθη μόνος εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

Ὁ ἀνακριτὴς παρέλαβεν ἐν ἰδιαιτέρᾳ αἰθούσῃ τὸν οἰκειοθελῶς προσελθόντα ἔνοχον Καρδίτην καὶ τὸν ἠρώτησε πρῶτον περὶ τῶν συνεργῶν τοῦ.

— Λυποῦμαι κ. ἀνακριτά, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τοὺς ὀνομάσω. Εἶχον δύο, ἓνα τὸν ἐπὶ τοῦ λόφου φυλάσσοντα μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ἅμα ἐμφανισθῇ ἡ βασιλικὴ ἀμαξά ἐπιστρέφουσα ἐκ Φαλήρου, καὶ ἕτερον παρ' ἐμοὶ φέροντα ὄπλον Γκρᾶ μὲ φυσίγγια πλήρη σφαιριδίων. Μεταξὺ μας ἀπεφασίσθη νὰ φονεύσωμεν πρῶτον τὰ ἄλογα καὶ τὸν ἀμαξηλάτην καὶ τὸν λακὲν καὶ ἔπειτα νὰ ρίψωμεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἀκινήτου βόμβαν δυναμίτιδος, ἣν εἶχομεν εἰς χεῖράς μας· διὰ τῶν πυροβολισμῶν δὲν εἶχομεν σκοπὸν νὰ φονεύσωμεν τὸν Βασιλέα.

Ἀνακριτὴς. Πῶς ἐκάματε ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεως ;

Καρδίσιος. Ὁ ἐπὶ τοῦ λόφου σκοπὸς μὰς εἰδοποίησε τὴν 5 καὶ 1/2 ὅτι αἱ βασιλεῖς ἐρχονται Ἐπλησίασεν ἡ ἀμαξά, ἀλλ' ὁ συντροφός μου κατελήθη ἀμέσως ὑπὸ δειλίας καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ. « Εἴσαι δειλὸς τοῦ λέγω. Γιατί φοβεῖσαι τώρα ἀφοῦ τὸ ἀπεφασίσσαμεν πλέον : » Ἐλαβε τότε θάρρος καὶ ἐκένωσε τὴν πρῶτην βολὴν κατὰ τῶν ἀμαξηλατῶν, ἐνῶ τὴν δευτέραν ἐγὼ διηύθυνον κατὰ τῶν ἵππων. Ἀμφότεραι δυστυχῶς ἠστόχησαν ἡ δὲ ἀμαξά προῦχῶρι ἦδη ὅτε ἡμεῖς γεμίσαντες ἠρχίσασμεν πάλιν πυροβολοῦντες.

Ἀνακριτὴς. Κατόπιν ποῦ ἐπῆγατε ;

Καρδίσιος. Ἀφήσαμε κ' ἐφυγε ἡ βασιλικὴ ἀμαξά καὶ ὅταν πλέον δὲν ἐφαίνετο κατέβημεν εἰς τὸν γάνδακα τῆς ὁδοῦ καὶ βαδίζοντες μὲ προφύλαξιν ἐφθάσαμεν μέχρι τοῦ κτήματος τοῦ κ. Διαμαντοπούλου. Διὰ τοῦ ἐλαιῶνος ἤλθομεν περὶ τὴν ἐσπέραν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐχωρίσθημεν ὁρισθέντες ἀμφότεροι οὐδέτερος νὰ μαρτυρήσῃ τὸν ἄλλον, ἐν ἣ περιπτώσει εἰσπρόσθετο ἦτο συλληφθῇ ἢ προσέλθῃ αὐτοβούλως. Χθὲς τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶτον ἐπῆγα εἰς τὴν Δοξολογίαν εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ εἶχον σκοπὸν πάλιν νὰ ρίψω δυναμίτιδα εἰς τὴν βασιλικὴν ἀμαξάν, ἀλλ' ἐνῶ ἐσχεπτόμην νὰ προυηθευθῶ ἀπὸ φαρμακεία ἐκρηκτικὰς ὕλης, ἐθεώρησα τὸ διάθημά μου ὡς ἄκαιρον, ἐπειδὴ ὁ χρόνος ἦτο μικρὸς καὶ ἡ παρασκευὴ δὲν θὰ ἦτο τελεία καὶ ἡ ἀπόπειρα θὰ ἐματαιούτο.

Ὅταν ἡ δοξολογία ἐτελείωσε ἠκολούθησα

— Ἐπειμὲν ἐκ Παρισίων τηλεγράφημα εἰς
τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἀγγέλλει ὅτι
αὐτοὶ πρέσβεις τῆς Ρωσίας ἐπέλεξεν ἀπολο-
γίαν ἐν τῷ παρακλήσει τῆς πρεσβείας ἐπὶ τῇ
διαστάσει τοῦ Βασιλέως. Εἰς τὴν ἀπολογία-
ν παραινεῖται ὁ πρέσβης τῆς Δημοκρατίας Φέ-
λιξ Φώρ, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Ἀν-
νοῦφ, αἰτιεῖται πρὸς τὸν ἑαυτὸν κράτος καὶ ἡ πρε-
σβευτὴς τῆς Ρωσίας κ. Δελνιάνινς.

— Η Βουλή τῆς Ρουμανίας τῇ προτάσει τοῦ Προέδρου αὐτῆς καὶ ἐν μέσῳ παταγωδῶν χειροκροτημάτων ἐψήφισε συγχαρητήρια πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ Βασιλέως ἐκ τῆς κακούργου ἀποπειράς.

— Ἡ «Ἐφ. τῆς Πετροπόλεως» δημοσιεύει θερμότατον ἄρθρον ὑπὲρ τῆς Β. Οἰκογενείας. «Ἐλπίζει, γράφει, ὅτι μετὰ τὴν κακούργον ἀπόπειραν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ οἱ πολιτευόμενοι τῆς Ἑλλάδος θὰ συγκεντρωθῶσιν ἐπὶ μᾶλλον περὶ τοῦ θρόνου ὅπως ἀπὸ κοινοῦ συνεργαζόμενοι καταστήσωσι τὴν Πατρίδα τῶν εὐτυχῇ καὶ ἐνδοξῶν».

Ὁ ἱατρός κ. **Α. Ἀραβαντινὸς** μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, οἰκία Μ. Μελά ἀριθ. 15.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ διὰ τελευταίων φορὰν οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου», ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς πολλὰς τοῦ φύλλου οἰκονομικὰς δυσχερείας καὶ νὰ μὴ ἀναμένωσι νὰ τοῖς ζητηθῇ αὕτη· διότι ποὺ νὰ κατωρθώσωμεν νὰ ἔχωμεν εἰς ὅλα τὰ μέρη ἀντιπροσώπους; ἄλλως τε καὶ οἱ ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Φωνήν», ἐξ ἀπλοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος πράττοντες τοῦτο, δὲν δύνανται νὰ τρέχωσι καὶ νὰ ζητῶσι ἀπὸ ἑκάστον τὴν μικρὰν ταύτην συνδρομήν. Ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ ἀξιοῖμοι συνδρομηταὶ μόνοι νὰ εὐχρεστηθῶσι νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην.

Μιχ. Κούμας δικηγόρος ἐκ Ζίτσης, κατοικεῖ ἐν ὁδῷ Μεθώνης ἀριθ. 7.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

Γ. Α. ΠΟΡΤΟΛΟΥ καὶ Β. ΜΑΝΙΑΝΗ
ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ «ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΛΠΙΣ»

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς

ΤΕΤΑΡΤΗΝ ὥραν 8 π. μ. δι' Ἀἴγινα, Μέθαν, Πόρον, Ὑδραν, Σπέττας, Χέλιον, Λεωνίδιον, Ἄστρος καὶ Ναύπλιον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ὥραν 9 μ. μ. διὰ Λουτράκιον, Ἀντίκυραν, Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Πάτρας, Ἰθάκην, Σάμην, Ἀγ. Εὐφυσίαν, Φισκάρδον, Λευκάδα, Βόνιτσαν, Κόπρανα καὶ Καρθαγαρά.

Πλείότεραι πληροφορίες δίδονται εἰς τὸ νῆ Πειραιεὶ πρακτορεῖον, Πλατεία Καραϊσκάκη καὶ ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Σταδίου κάτωθεν τοῦ Ξενοδοχείου Ἀθηνῶν.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ «Η ΒΟΥΛΗ», ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τῆς Βουλῆς διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰωαννίτου Ἰωάννου Γιαννοπούλου. Μαγειρικὴ ἀρίστη, καθαριότης καὶ περιποίησης πρόθυμος.

Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

ΥΠΟ

Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

Τοιαύτη ἡ Εὐφροσύνη δὲν ἤθελεν εἰσθαι βεβαίως ἀξία τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως. Ἀλλ' ἡ μετάνοια, ἡ ῥυομένη ψυχὴν ἐκ θανάτου, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ πρὸς ἀνάπλασιν τῆς Ἑλληνίδος γυναικός. Μόλις ὁ ἐρπυστὴς ἀπέρχεται καὶ μόλις ἐκείνη ἀπομονοῦται, εὐθὺς ἀναλαμβάνει τὸν ἀληθῆ αὐτῆς χαρακτήρα. Ἀποκρούει τὸν Ἀλῆν. ἀποποιεῖται τὰ ὄψα αὐτοῦ. ἀδελφὸν δέχεται τὸν θάνατον, ὡς μόνον μέσον ἐξιλέωσέως, καὶ τοιοῦτοτρόπως καθίσταται ἀξία τοῦ μαρτυρικοῦ στεφάνου, ὃν ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς ἔθεσε πενηθοροῦσα ἡ ταλαίπωρος Ἡπείρος.

ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψὶν ἐθεώρησα τὴν Εὐφροσύνην. Ἡ πάλη εἶναι προφανής. Λείπεται δὲ εἰς τὴν ποιήσιν νὰ δεῖξῃ τὴν νίκην τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ τοῦ ἐξολοθρευτικοῦ στοιχείου τῆς κατακτῆσεως. Πρὸς ἔργον τοσούτω δυσχερές ἦσαν ἀνεπαρκεῖς αἱ δυνάμεις μου. Ἡ μόνη ἐλπίς ὅτι πραγματευόμενος τὸ θέμα τοῦτο ἠδυνάμην νὰ ἰχνογραφήσω ποίημα ἀληθῶς Ἑλληνικόν, ἀνεξάρτητον τοῦ νέου ῥωμαντισμοῦ καὶ ἐπωφελές ἅμα καὶ ὅσον διεφώτιζεν ἐποχὴν, μεθ' ἧς συνάπτεται ἡ πρώτη σελὶς τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, ἡ ἐλπίς αὕτη με ἐνεθάρρυνε μέχρι τέλους.

Ἐκρίνα εὐλογον ν' ἀντικαταστήσω ἀντὶ τοῦ Γαβριὴλ θεοῦ τῆς Εὐφροσύνης, οὐχὶ ἰσχυρῶς βλαστήσαντος τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον, τὸν Ἄρτης ἀείμνηστον Ἰγνάτιον, ἀρχιερατευόντα ἀπὸ τοῦ 1798 καὶ γνωστὸν ἐν πάσῃ τῇ Ἑλληνικῇ γῇ διὰ τὴν ἀγιότητα τῶν ἡθῶν καὶ τὴν κρατερίαν, ἣν ἐδείξε διώκων τὴν μεγάλην περὶ ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως ιδέαν. Ὁ μέγας οὗτος συνωμότης, ὁ θαυμασιῶς διαφυγὼν μετὰ ταῦτα τοὺς ὄνυχας τοῦ Ἀλῆ, δύνανται δικαίως νὰ ἀπαιτήσῃ θέσιν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ποιήσῃ. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἠσθάνθην ἐξ ἀρχῆς, φοβοῦμαι δὲ μὴ τὰ ἀνθη, ὅσα ἔρρανα ἐπὶ τὸ ἱερὸν χῶμα τὸ καλύπτον τὰ ὅσα αὐτοῦ, δὲν εἶναι οὔτε τόσον εὐώδη οὔτε τόσον εὐχάλῃ, ὅσον ἡ καρδιά μου ἐπιθυμεί. Διωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

Ἄλλους τινὰς ἀσημάντους ἀναχρονισμοὺς παρεδέχθην ἐκουσίως, ἵνα μὴ παραλείψω γεγονότα δυνάμενα καὶ ἀκτίνα φωτὸς νὰ ἐπιπέμψωσιν εἰς τὴν ζοφώδη ἐκείνην ἐποχὴν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἱστορικὴ παράδοσις ὑπῆρξεν ἡ πυξίς, ἥτις με ὡδήγησεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

ΠΡΩΤΟΝ ΑἶΣΜΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐπίσανε τὰ Γιάννινα σιγὰ νὰ κοιμηθῶναι,
Ἐσθύσανε τὰ φῶτά τους, ἐκλείσανε τὰ μάτια.
Ἡ μάνα σφίγγει τὸ παιδὶ βαθεῖα στὴν ἀγκαλιά της,
Γιατ' εἶναι χρόνοι δύστυχοι καὶ τρέμει μὴ τὸ χάσῃ.
Τραγοῦδι δὲν ἀκούεται, ψυχὴ δὲν ἀνασπίνει.
Ὁ ὕπνος εἶναι θάνατος, καὶ μνήμη τὸ κρεββάτι,
Κ' ἡ χώρα κοιμητήριον, κ' ἡ νύχτα ῥημοκλήσι.

Ἀγρυπνός ὁ Ἀλῆ πασας ἀκόμη δὲν νυστάζει
Κ' εἰς ἕνα δέρμα λειονταρίου βρίσκεται ξαπλωμένος (α).
Τὸ μέτωπό του εἶναι βρύ, θολό, συγνεφιασμένο
Καὶ τῶσλιν ἀντίστυλο τὸ χέρι του, μὴ πῆσῃ.
Χαίρει μετὰ τὰ δάχτυλα τὰ κάτασπρά του γένεια
Ποὺ σέρνονται ἐς τοῦ λειονταρίου τὴ φοβερὴ τὴ χήτη.

Ἀγκαλιασμένα τὰ θεριά, σοῦ φλίνεται πῶς ἔχουν.
Ἐνα κορμὶ δικέφαλο· τὸ μάτι δὲ γνωρίζει
Ποῖο τάχα νῆν τὸ ζωντανὸ καὶ ποῖο τὸ σκοτωμένο.
Στὴν ἄκρη στοῦ παράθυρο σιωπηλὸς προσμένει
Καὶ τρομασμένος τὸν θεωρεῖ ὁ φίλος του ὁ Ταχῆρης.
Μῆσα στὴ μαύρη τὴν ἐρμιά τοῦ κόσμου, ποῦ χαλοῦσαν
Ἡ προδοσιαῖς, οἱ σκοτωμοί, ἀπόκρυφαις ἐλπίδιαις
Βυσιτοῦν ἐκεῖναις ταῖς καρδιαῖς ἀκόμη ἀλυσωμέναις.
Ἀπόψε τί στοχάζονται; . . . Τί μυστικὸ τὸν ὕπνο
Στὰ μάτια τους νὰ καταβῇ ἀπόψε δὲν ἀφίνει; . . .

ΑΛΗΣ

Ταχῆρ, Ταχῆρ! ἐκύτταξες, νὰ ἰδῇ; ἐν τὸ φεγγάρι
Ἐράνηκε στὸν οὐρανὸ; Δυὸ ὥραις τὸ προσμένω.
Εἶναι σχεδὸν μεσάνυχτα, γιατί νὰ μὴ προβαίνῃ;

ΤΑΧΗΡ

Ἐπρόβαλεν . . . εἶναι θολὸ καὶ κόκκινο σὰν αἷμα.
Σύγνεφα μαύρα καὶ βρειὰ ἀναιδοκαταβαίνουν
Καὶ φεύγουν σὰ φαντάσματα. Ὁ ἄνεμος τὰ σπρώχνει
Καὶ τὰ σωρεῖ ἐπάνω του μετὰ λύσσα, μετὰ μανία.
Ὡσὰν ἀέρια κύματα, τὸ δέρνουν, τὸ χτυποῦνε,
Καὶ λές πῶς θὰ τὸ πνίξουν καὶ λές πῶς θὰ τὸ σβύσουν.
Πυκνὴ θολοῦρ' ἀπ' τὰ βουνά, Βιζήρη μου, τοῦ Πίνδου
Ἀπλόνεται στὸν οὐρανὸ, κ' ἐσκέπασε τὰ στέρια.
Τί σάβανο κτὰ μαυρο! τί νύχτα! τί τρομάρα!

ΑΛΗΣ

Σὲ σκιαζοῦνε τὰ σύγνεφα, σὲ σκιαζει τὸ φεγγάρι,
Γιατὶ τὸ βλέπεις κόκκινο, τὸ βλέπεις ματωμένο;
Τόσον καιρὸ μετὰ τὸν Ἀλῆ ἀπ' τὰ μικρά σου νεῶτα,
Κι' ἀκόμη δὲ συνείθισες τέτοιαι βεβή νὰ βλέπῃς;
Ἐπίστεψες πῶς ἤθελα νὰ μάθω καὶ ν' ἀκούσω
Πῶς τὸ φεγγάρι εἶναι χλωμό καὶ πῶς ἐρωτεμένο
Ἐπρόβλεπε τὴ λάμψη του νὰ χύσῃ ὀλόγυρ' ἐμὲ;
Ἐπίστεψες πῶς ἤθελα τὴ δροσερὴ του ἀχτίδα
Ὡσὰν περθετικὸ φιλὶ στὰ χεῖλη μου νὰ νειώσω;
Ἀκόμη δὲ μ' ἐγνώρισες! δὲν ἔμαθες ἀκόμη
Πῶς πάντα μαύρα σύγνεφα, πάντα βρυὲς χειμώνας,
Πάντα σκοτάδι μ' ἀστραπὴς ἐστάθηκε ἡ ζωὴ μου.
Τὸ μέτωπό μου ἐγέρασε, ἡ τρίχαις μου ἀσπρίζουν,
Κι' ἀκόμη δὲν ἐγνώρισες τοῦ κόσμου τὴ γαλήνη.
Κι' ἀπόψε, ἀπόψε ποῦθελα, ἀπόψε ποῦ ποθοῦσα
Νὰ καταλάβω τὰ στοιχεῖα τί μαύρη τρικυμία
Μουγκρίζει μετὰ τὰ στήθη μου καὶ πόσ' ἀστροπελέκια
Μοῦ κατασχίζουν τὴν καρδιά, ἀπόψε σύ φοβεῖσαι;
Φοβεῖσαι λίγα σύγνεφα, θολά, ποῦ ἀνεμοδέρνουν,
Καὶ τὴ μαυρύλα τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς βροντῆς τὸν κρότο;
Σύρε, δειλί. Τί στέκεσαι, Ταχῆρ, ἐδῶ σιμά μου;
Σύρε νὰ γίνῃς σύντροφος τοῦ υἱοῦ μου τοῦ Μουχτάρη.

ΤΑΧΗΡ

Βιζήρη μου, πατέρα μου, γιατί, γιατί με διώχνεις;
Τόσον καιρὸ μ' ἀγάπησες σὰν ἄμμουνα παιδί σου,
Κι' ἀπόψε μ' ἀπαρνήθηκες; με διώχνεις, μ' ἀτιμάζεις;
Βιζήρη, πῶς ἐδείλιασα, ἢ ποτε αὐτὸ τὸ χέρι
Πιστὰ δὲ σ' ὑπηρέτησε; μὴ με κάταφρόνησες.
Πές μου, τί θέλεις ἀπὸ μέ; Οἱ δύο μας ἐνωμένοι
Μπορούμε νὰ χαλάσωμε τὴν ὁμορφίαν τοῦ κόσμου
Μπορούμε, ἐν τὸ θελήσωμε, τὰ δένδρα νὰ μᾶς βλέπουν
Κι' ἀμέσως νὰ μαρμάρωνται, τὰ φύλλα τους νὰ ρίχνουν.
Ὅθε διαβαίνομε μαζὺ ν' ἀχνίζουμε τὰ ρῶα,
Καὶ νὰ διψοῦνε γιὰ δροσιὰ τὰ χόρτα, τὰ λουλούδια,
Βιζήρη, ὅπου πατήσωμε. Ἡ μάνα ν' ἀπορρίχνῃ,
Ὅταν ἰδῇ τὸν ἴσκιό μας· στὰ στήθη της τὸ γάλα
Νὰ γίνῃται πικρὴ χολή, περίδρομος, φαρμάκι.
Πές μου τί θέλεις ἀπὸ μέ; Ἀλῆ, δοκίμασέ με.

(ἀκολουθεῖ)